

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

UN TRIMESTRE

Dins Espanya: una pesseta.
Fora d'Espanya: dues pessetes.

Redacció General Barceló-1-2.º

Administració Sta. Eulària, 25.

PALMA DE MALLORCA

LA AURORA

¿A ON LA VENEN?

A Manacor: Ca-Mestre Antoni Fiol Ferrer, 5.—Ca Pame Andreu Alcover, Centre, 13.

A Palma: Llibreria d'En Guasp Morey, 6.—Taller d'encuadernacions d' En Francesc Ferrer, Sta. Eulària, 25.—Llibreria de N. Ernest Frau, Brossa.—Llibreria Amengual y Muntaner.

Surt cada dissapte per donar ventim i altres erbes an es qui s'ho guany

Comentaris

Un senyor curt contra es viure llarg.

El Sr. Rullán de Sóller intenta demostrar que sa Biblia diu un doi quant parla de sa longevitat dels patriarques anti-diluvians. ¿Com pot esser que aquests homos durassen tan de temps, essent així que els d'ara duren tant poc *«habiendo sido siempre el mismo, poco más o menos, el término medio de la vida del hombre»*? Aquest argument se fa el Sr. Rullán i com que no veu que és un argument coix, pensa haver inventat sa pavora i el mos frega p'els morros havent de satisfacció. ¡Pobre Sr. Rullán! ¡I com se veu que hu és curt degambals! Aquest homo hauria de provar lo que dona per un fet, això és, *que ha sido siempre el mismo el término medio de la vida del hombre*. ¿Qui le hi ha dit an això an el Sr. Rullán? ¿Quines proves en té? ¿Perque no'n presenta cap de prova? I si no te proves ¿per qué ha de fer mentidera la sagrada Escritura? Per demostrar que l'Escritura diu un desbarat quant parla de sa llarga vida dels Patriarques anti-diluvians, deu haver de provar el Sr. Rullán que aquests Patriarques no visqueren tant de temps o al manco deu haver de provar que és impossible que arribassen a viure tant. ¿E-hu provarà an això el Sr. Rullán? ¡Tan com sa coua des moix!

Ma de sebre el Sr. Rullán que respecte a sa longevitat dels primers homos, ses tradicions de tots els pobles van ajuda a sa Biblia. ¿Que hu vol veure el Sr. Rullán? Idò que escolti un poc. Es llibre des Génesis mos dona els noms de 10 Patriarques anti-diluvians. Adam, Seth, Enos, Cainan, Malaléel, Jared, Henoc, Mathusalem, Lamech i Noé. S'idea d'aquests 10 Patriarques o pares primitius de s'humanitat se troba dins es Fénici Sanchoniaton (c f. Eusebi, Praep. evang., I, 10, t. XXI, col. 76-77); entre els Iranis, amb sos seus 10 monarques "homos de s'antiga llei", entre els Hindis amb sos seus 10 Pitris o pares (Brahma i els nou Brahmadi Kas); entre els germans i Escandinaus amb sos 10 antepassats d'Odin; entre els Xinos amb sos 10 emperadors que participen de sa naturalesa divina; entre els Arabes amb sos 10 reis primitius dels Adites, etc. Idò be, an aquests antics personatges, sa tradició los atribueix sempre una longevitat extraordinaria. En Josefo (Ant. jud., I, III, 9) cita els autors que los atribueixen mil anys de vida. ¿E-hu ha sentit bé, Sr. Rullán? Mil anys de vida. ¿Aquests autors, segons En Josefo són: Manethon per l'Egipte, Berosis per la Caldea, Moohus, Hesti i Jeroni l'Egipci per la Fenícia, i ademés Hesiodo, He-catea, Helanic, Acusilao, Ephor i Nicolau. Lucrà de Samosata ha consignades ses antigues tradicions sobre sa longevitat dels primers homos dins un llibre titulat Macrobioi. Le hi recoman, Sr. Rullán. Així se podrà treure es gat des sac respecte a lo que li estic diguent. I si ses tradicions més antigues diuen que els primers homos varen viure moltíssim més que ara ¿com és, Sr. Rullán, que V., sense tenir cap raó en contra, s'atreveix a dir *que ha sido siempre el mismo el término medio de la vida del hombre*? Aquestes tradicions, Sr. Rullán, tenen p'es vostro cas una força demostrativa incontra-

table. Al manco haurà de regonèixer que elles afirmant i V. negant se presenten un bou a devora un mosquit. V. és es mosquit.

Tengui en compte, Sr. Rullán, que en els temps moderns s'han registrat exemples de vides molt llargues. A Inglaterra se cita Effingham, mort a 144 anys; un altre paísà, Tomàs Parre, mort a 152 i enterrat a Westminster, i es pescador Enric Jen Kins que morí tenguent-ne 169 de fets. S'alemá Mittelstedt va morir l'any, 1792. a s'edat de 112 anys. A Noruega es mariner Draakenberg va arribar a 146 anys i Jusep Surrington arribà an els 160, deixant un fii que'n tenia 103 complits. L'any 1750, En Bowin d'Ungría morí a 172 anys, deixant una viuda de 164 i un fii de 115. A Ungría mateix Pere Czortan va morir a Temoesvar d'edat de 195 anys, deixant un fii que'n tenia 155. Un de Livonia que havia assistit a sa batalla de Poltava l'any 1709, morí a s'edat de 168 anys. Un veterà rus se va morir l'any 1825 quant ja havia viscut sa friolera de 202 anys. L'any 1838 María Priou se'n va anar d'aquest món an'els 158 anys i l'enterraren a l'Haute-Garonne. Es pintor Baró de Waldeck, que l'any 1870 encara feia exposicions de quadres morí cinc anys després a s'edat de 111 anys. L'any 1878 va morir a Venezuela un tal Burgos an els 119 anys d'edat. L'any 1893 a Zsombolyi des comtat de Torontal (Ungría), dos veis celebraren es centenari de ses seues noces. L'any 1894 hi havia a Bogotà un agricultor de 180 anys. L'any 1898 hi havia a Bons-Aires un negre, anomenat Bru Cotrin de 150 anys; a Servia tres veis de 135 a 140, devuit de 126 a 135 i docents noranta de 115 a 125; i a France a Fay-le-Froid un homo de 111 anys. A Irlanda sa comtesa Desmond va veure 145 abris. N. Savin, antic oficial que va estar presoner a la Beresina, morí a més de 125 anys. Sr. Rullán: estic cansat d'apuntar noms d'homos i de dones que en els temps moderns son durats més que manecs de cuiera. Si V. que te poques feines en vol conèixer més, consulti *Macrobiotique* de W. Hufeland, *De la Longévité humaine* de Flourens, *Les moyens de vivre longtemps* del Dr. Saf-ray, etc. etc. Si aquests homos i aquestes dones han viscut tant ara que sa màquina ja és veia ¿per qué hem de creure sense cap fonament que els Patriarques anti-diluvians no visqueren tant com diu la Sagrada Escritura? Llevonses sa màquina era nova, Sr. Rullán. ¿No ha sentit dir V. que ses màquines se gasten? Idò si quant sa màquina ja està gastada hi ha homo que te barra per viure 200 anys, ¿que té d'estrany que aquells Patriarques d'abans des Diluvi (llevonses que sa màquina sortia de sa fàbrica, com aquell que diu) visquessen es temps que senyala sa Biblia? S'humanitat degenera, Sr. Rullán. Els vicis van criant malalties i ses malalties van roveiant es maquinisme humà.

¿Qui mos pot assegurar que an els primers temps de s'humanitat no hi hagués una partida de circumstancies favorables a una prolongació extraordinaria de sa vida? «Abans des Diluvi—escriu Haneberg (Geschichte der biblichen Offenbarung)—sa naturalesa

era provablement mes jove i vigorisant...; ses condicions des clima porien esser millors que ses d'ara...; sa constitució fisica de s'homo era sana i robusta per lo mateix que aquest duia una vida senzilla i ben ordenada.» «Es vigor dels primers homos—diu En Pelt—no se pot posar en dubte, puis basta veure sa seua extraordinaria força i estatura.» A Gredmost (Moravia) s'han descubert a més d'alguns restes de mammouths anti-diluvians, mitja dotzena de cadàvers humans d'una estatura sorprendent. Sobre tot un passa extraordinariament sa mida (cf. Revue Scientifique, 13 oct. 1894). ¿No és això també un indici favorable a sa longevitat dels Patriarques anti-diluvians? I sobre tot, Sr. Rullán: no pareix regular que el Criador concedis llargs anys de vida an els primers homos en raó d'haver-se de poblar la terra? ¿No era això també un medi per que se trametessen incorruptes ses tradicions? ¡Es necessari esser molt curt de vista per no veure aquestes coses, Sr. Rullán!

Sempre se llueix V. Sr. Rullán; pero aquesta vegada s'ha lluit doble amb aquesta bataionada de donar-mos per evident, *que ha sido siempre el mismo el término medio de la vida del hombre*. No, no és tan evident com V. se pensa això. Jo lehi nec. I vegi que aquesta negació no és tan arbitraria com ses afirmacions que V. mos acostuma fer. Aquesta negació nostra té a favor seu tot lo que li he contat anteriorment. Que s'ho miri be i vegi que hi diu de prim. Procuri que no sia tel de seba.

Li fas avinent Sr. Rullán que encara que arribàs a demostrar satisfactoriament (lo que no és capaç V. ni tota sa redacció de «El Pueblo» en pes) que *ha sido siempre el mismo el término medio de la vida del hombre*, no per això tiraria en terra s'inspiració divina de la Santa Biblia. ¿L'admira això, Sr. Rullán? Idò no hi ha de què. Procuri parlar aquest os que li envii i llevonses en parlar. ¡Com jo me veig un tal Sr. Rullán de Sóller que s'ha passat p'es seu meló donar-mos a entendre que la Sagrada Escritura és un llibre de rondaies! ¡Jesús dic! ¡Que en deu dur de llana p'es clotell aquest... senyor!

Recorts del Sr. Bisbe

El seu amor a la Llitúrgia

Casi no n'hi haurà cap dels lectors de LA AURORA qui no haga assistit a qualche una de les funcions que se celebren a la nostra Catedral per Setmana Santa, el dia del Corpus o qualsevol altre solemne dia, sobre tot d'ensá que el Sr. Bisbe, que sia al cel, va ecsecutar l'hermosa reformade llevar el chor d'allà en mig y posar-ló, tal com tocava, darrerera l'altar, ordenant al mateix temps que s'hi observassen amb tota fidelitat les re-

gles litúrgiques. I si així és, e-hi son per demés totes les descripcions detallades que fassa jo aquí d'aquelles grans festes. ¡Qué n'era de solemne aquell ceremoniós anar i venir del Sr. Bisbe durant els oficis divins desde'l trono al altar i desde l'altar al trono dins aquell gloriós polsim d'encens qui s'estenia per tota la Capella Reial! Qué resultavan d'hermosos aquells salms cantats per tot el chor en dies de Coranta-Hores, mentres allà dalt, dins la gentilissima capella de la Trinidad, damunt una triple filera de llums com sobre'l-a-betzer encés que va veura Moisès, s'hi adorava l'Hostia Santa! ¡Quina impressió mes agradable causava aquella exactitut en les reverencies i cortesies que els ministres del Santuari se deven guardar entre si durant les sagrades ceremonies! Això era, sens dupte, una de les coses que més estimava el Senyor Bisbe i que mes faelment volia veure cumplides, segur del fruit que daría. Per això deia éll que prest tot-hom arribaria a comprendre que l'exacta observancia de les regles litúrgiques és el mes digne ornament del temple sant.

I si tal era el seu amor al orde de les coses exteriors, de les funcions de la Seu i de tot lo que'il rodetjava; ¿qui hi haurà que no trobi lògic i conseguent el que se diga que la seva vida íntima era una vida ordenadíssima? Segurament dins el seu interior va implantar, molt primer que a altres llocs, totes aquelles reformes posant-ho tot an el seu punt i subjectant totes les coses a Deu qui desde allà dedins dirigia i governava amb tan acabat senyoriu com un rei desde el seu trono; de manera que el seu cor venia a ser, diguemo-ho així, la Seu en miniatura.

J. CALAFAT I MESQUIDA, Pre.

DEL TEMPS PASSAT

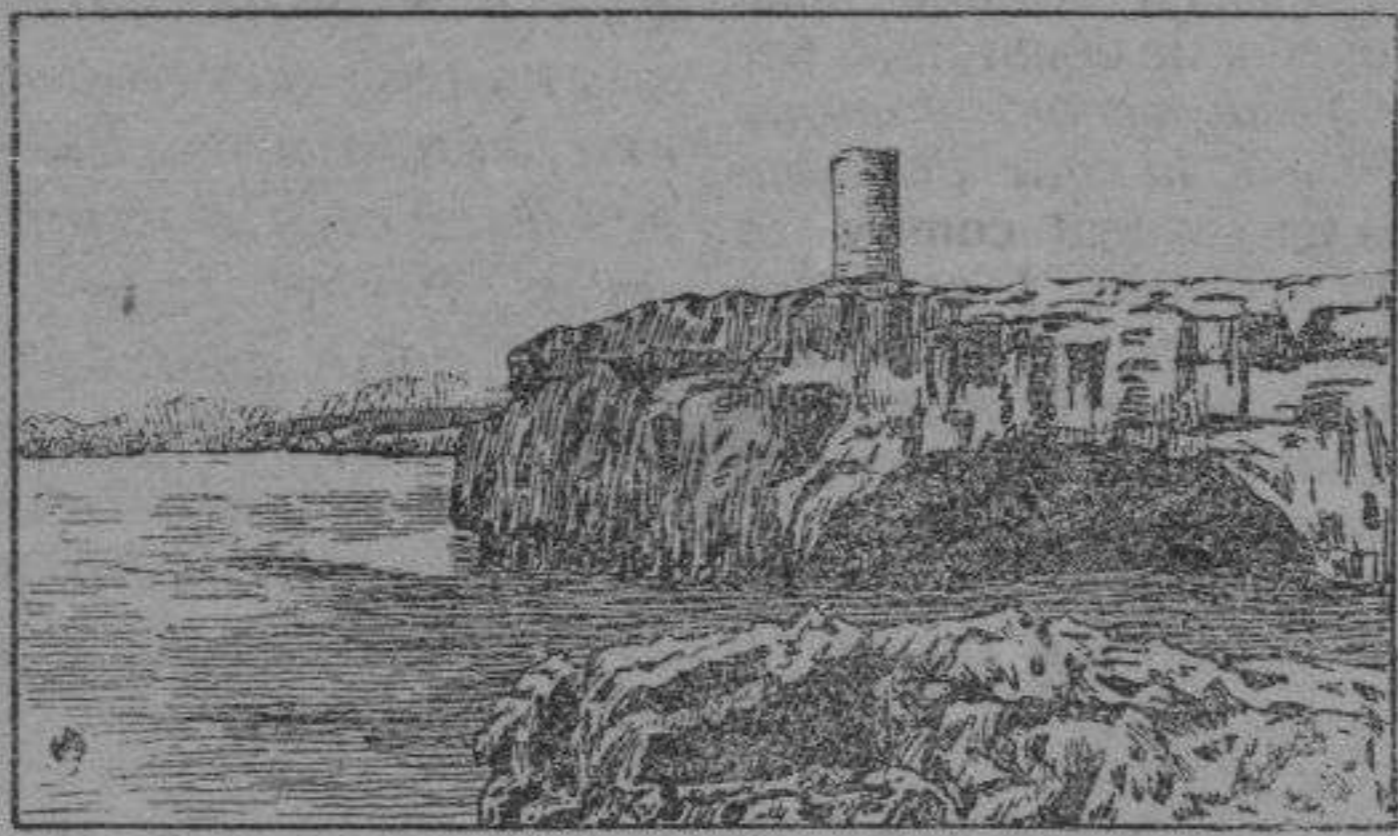
Defenses quantre es moros a Manacor

III
Ses torres de la Marina

Quant, en es sitgle XVI, es moros comensaren a atacar de casta forta s'illa de Mallorca, ses atalaies col·locades dalt ses penyes de mar per sa deguda vigilancia de ses costes resultaren de poc profit, perque es talaies i

escoltes no tenien una defensa convenient a on fer-se forts quant los envestien ets inemics. Per això devers l'any 1530, després d'una partida de sorpreses que es moros donaren an es guardies de la marina, i d'unes quantes baixes i altres desgracies que aquests tengueren per falta de llocs de refugi fortificats, es pobles reclamaren davant ses autoritats del Reine, i així resolgueren es Jurats i manà es Vi-rei que ran de mar, voltant voltant Mallorca, s'hi fessen torres o fortins, que servissen no solament de atalaies per destriar i donar avís des vaixells sospitosos que s'arrambassen, sinó també de defenses per la gent que's besquetjás la vida p'és ports i cales i per ses possessions des seus contorns.

Si bé ja hi havia torres fetes abans d'es sitgle XVI, la major part de ses que envoltaven sa ribera foren construïdes de llevonses ensà, pagant-ne unes quantes s'Universitat de Mallorca, altres les pagaren es pobles, qualcuna el Rei o es propietaris de ses finques que n'havien de sortir més beneficiades, i altres, finalment, diferents d'aquestes parts contribuïren a aixecar-les, pero ben prest totes quedaren a compte de s'Universitat del Reine. Aquestes torres se comunicaven unes amb altres per medi de canonades d'alarma i p'és sistema tan enginyós de foguerades i fumasses que va inventar es celebrat matemàtic i astrònom pollensí Mossèn Juan Bautista Binimelis, i que se posà en planta l'any 1590, especificant d'aquesta manera es nombre i sa direcció de ses barques que's venien rondolant per la mar, i fent-les fogir moltes de vegades, per sa pòr

Torre des Port

Sa Torre des Port.—Per cumplir s'orde que havia donada el M. I. Senyor D. Miguel de Moncada, Lloctinent i Capità General del Reine de Mallorca, de que se edificás una torre a sa marina des terme de Manacor en es lloc més convenient per donar avís a sa població, en cas de perill o necessitat, i per posar-se en comunicació per medi de senyals amb sa torre de Porto-Colom per una part i per s'altre amb sa que s'havia de construir en es Puig d'En Massot de la parroquia d'Artá, proposaren es Jurats i va resoldre es Concei a sa sessió que celebraren el dia 25 de Mars de 1577 donar completa facultat an es Balie el Sr. Miquel Truyols, an es Jurat major Salvador Servera, i a Mossèn Nicolau Domenge, Mossèn Pera Nadal i Juan Perera per elegir, juntament amb el Magnífic Sr. Diego de Salcedo capità d'armes de la mateixa vila, es lloc més a propòsit per fer-hi sa torre, i si no en trobassen cap de bò en tota sa ribera, que se construís dalt sa montanya de s'atalaia de So-Na Molxa, d'on se destria prou bé tota sa costa de Manacor i bona part de sa d'Artá, de Felanitx i Santanyí.

Es sis comisionats prest hagueren cumplít s'encarreg de sa corporació municipal, quedant elegit aquella mateixa setmana com a lloc més indicat es Serral des falcons de sa possessió So'n Moro, en van des Port. Es capità Salcedo com a delegat des Capità General va manar que lo més prest possible se comensassen ses obres de edificació, a fi de que sa torre pogués es-

que els agafava an es moros quant veïen aquestes senyals que ells no entenien.

Comunicant-se totes ses torres una amb s'altre per aquest medi de senyals de foc, formaven com un cordó que envoltava Mallorca i servien de telegraf en aquell temps, aplegant-se es dos caps a sa Torre del Angel del Palau de l'Almudaina, a on hi havia un homo a l'aguait, que per 140 lliures de saldada cad'any estava encarregat de rebre ets avisos i trametre-los an es Vi-rei. Es servici de ses torres se va completar la darrera des sitgle XVI, quant es Jurats crearen s'ofici de dos inspectós amb so sou de 100 lliures anuals i amb obligació de visitar ses fortalezes sempre que fos necessari o que hu manassen ses autoritats.

Abolida p'En Felip V l'any 1717 s'Universitat del Reine de Mallorca, se va haver d'encarregar des servici de ses torres es ram de guerra, així és que de llevonses ensà expedía es títols des guarda-torres es Capità General i tots ells estaven a les ordes d'un comandant que vel·lava p'és cumpliment de ses disposicions vigents.

Ses torres de la marina acabaren sa seua missió quant en es sitgle XVIII s'esveïren es pirates de la Mar Mediterrànea, i sobre tot quant es francesos conquistaren Alger. A principis del any 1872 quedá suprimit es còs de torrers, i dia 5 de Juny se va anunciar an es Bolletí Oficial sa subasta des mobles i demés trastos que tenia. Finalment havent manada es Govern sa venta de ses torres, moltes d'elles passaren a esser propietat de qualque particular.

tar acabada ja p'és mes de Maig; i així és que dia 31 de Mars es Jurats ja proposaren an es Concei que determinás si se torre s'havia de fer a escarada o a jornals i d'on se haurien els diners que s'eren mester per pagar els treballadors, resolguent es Concei per majoria de vots donar potestat an els honorables Jurats perque comanassen es forn de calis i fessen fer sa torre de sa manera que trobassen més convenient. Pensaven tenir-la acabada per primavera, pero no hi pogué estar fins passat s'estiu, venguent a costar unes cent cinquanta lliures, que es Concei va pagar des fondos de s'universitat. Per deixar-la ben dotada es Jurats hi enviaren un parei de canons i dos mosquets, que los oferí es Vi-rei.

Aquesta torre s'aixeca dalt es Serral com atalaia vigilant de sa boca des Port, a 18'00 metres part damunt es nivell de la mar. Es de forma circular, construïda segons es pla aprovat per s'autoritat. Té de circumferència 20'00 m. a sa part més baixa i d'altaria devers 14'00; tota sa fortaleza forma un sols còs, macís i amb peu de murada de mitján lloc en avall, i buit a sa part d'amunt, a on remata amb un cordonet de poca volada. Dedins hi havia un aujup molt petit, una cuineta i s'habitació des torrers, cubert tot p'és terrat o plataforma, que ja está esbucada. No t'és més que un portal de un metre quadrat, girat an es Mestral i devers mitján lloc, així és que no mes hi porien pujar amb una escala de gat o de cordes, que llevonses arreconaven a dedins.

Per orde des Vi-rei es Jurats posaren en aquesta torre dos guardians que ells mateixos llogaren, però a 17 de Maig del any que vengué davant va resoldre es Concei que aquests càrrecs se subastassen, i al cap de pocs anys s'Universitat del Reine se reservá es dret de nomenar i pagar es torrers. Aquests, en haver rebuda sa comunicació oficial de sa seua elecció, havien de compareixer davant es Vi-rei o un representant seu per jurar a sa seua presència que complirien feelment es devers des seu ofici. Cada qual s'havia de pagar ets ormetjos que havia de menester. Havent-se reservat s'Universitat del Reine es dret d'elegir es torrers, va resoldre es Concei de la Vila, el dia 6 de Janer de 1588, que també fos ella que se cuidás de fer compondre un troç de sa torre que s'havia esbucat. L'any 1603 i 1624 tengué necessitat altra volta de mans de mestre.

Uns 45'00 m. enfora de sa torre, a sa part des Ponent, e-hi ha ses parets tot espanyades d'un troç de terra que tenien es torrers per compte séu. A un cornaló hi edificaren, quant comensá a desaparèixer es perill de ses pirateries des moros, una petita casa, a on se porien passar la vida molt millor que dalt sa torre; no té mes que dues finestres i un portal, que mostra encara escrita demunt sa llinda aquesta fetxa: *A 14 d'bre de 1803*. Una altra tanca hi ha casi ran de sa torre, a sa paret de Tramuntana, que se coneix que altre temps la sembraven: Es segur que la devien aprofitar es guardians que es taven de punt en aquesta fortaleza.

Hem consignades aquí totes aquestes notícies per completar sa ressenya desa Torre des Port, que tan bon servici va fer a Manacor en es temps més calamitós de sa nostra historia, obligant moltes de vegades a tornar-se'n ben depressa an els moros que s'arrambaven a ses costes, o al manco, quant no hu porien conseguir, fent senya d'alarma a ses possessions i a la vila perque tothom se preparás per sa defensa. A l'hora d'ara sa presència d'aquesta torre ja no mes serveix per recordar-mos sa missió que tengué en es sitgles passats; es com un soldat que, després d'acabada una guerra de molts d'anys, se retira des servici, i mostra a sa familia i an es compatricis ses senyals de ses ferides que va rebre en es fets d'armes en que prengué part.

H

Rall

El banquet

Nostro esperit, qu'és una papallona, vo ant, volant, s'en ha anat a posar damunt l'espalla de dues personalitats. Des d'allà ha tornat a notros i mos ha contat lo qu'anaven sumiant els cervells d'aquells dos homes. Vet-aquí els monòlegs:

L'organitzador. — Llahor i honra sien donades a l sempre curiosa pensament que mos té al corrent de totes les coses per particulars i intimes que resultin! Mil voltes benèida sia eixa conquesta dels temps moderns! Ella es el meu Mecenas, el meu directori, la meua llum i la meua esperança. Sens ella jo no podria viure, jo seria un ésser insignificant, un microbi, menys encara, un àtom llençat en mig de les batalles de la vida. Ella me dona conta de tot quant fan els meus compatricis: una conferencia coronada p'els aplaudiments d'un public escullit; un llibret elogiat p'els critics que no tenen la costum tonta de llegir els llibres qu'els hi envien; una creu, una condecoració amb distintiu de qualsevol color; una iniciativa original, mai vista, sobirana... Tot això son motius per a celebrar banquets. Oh, el banquet! Es la suprema expressió del entusiasme popular envers d'una persona qu'ha fet

un acte digne de recordança perpetua; és l'únic medi honrat i modern — això sí, modern — d'enlairar una notabilitat. El culte del ventre és el mes gran i el mes extés; dons serà una prova de vertader respecte i veneració honrar a una personalitat omplint l'estómac nostre. Això es lògica pura; lo demés son vuits i nous i cartes que no lliguen... Agafem el diari, veïam, veïam... *El mon en guerra, Encariment de les subsistencies, Vinguda d'En Belmonte*,... bestieses, tonteries,... *El tifus, Una desgracia*... futeses, futeses... *Enhorabona*, ah! Llegiguém; com? és possible! Don Pau Noguera condecorat amb una creu blanca! Sí, sí; es ben veritat... Un magatzem de fustes, tió que s'encèn, dones que criden, un homo que agaia el tió i el tira enmig del carrer, tot salvat; i aquest homo és Don Pau, tant pulcre, tant calmós, tant indiferent. Es fa precis un banquet; començem a fer el programa. Hi haurá quatre o cinc o sis plats, fruites, confitures, xigarrs, vins i champany, sobre tot champany p'els brindis. Ja menjarém, ja beurém, ja farem un discurs elogiant el coratge, l'heroicitat de Don Pau que, sens m'rar els gran perill en que s'exposa, es llença a la salvació del magatzem de fustes. No ens descudem del discurs; anem a preparar-lo; després a fer propaganda. Passat demà, diumenge, a la *Metropolitana* s'ha de celebrar per força el banquet. No hi ha altra dia, fora del dilluns, disponible. Demà tenim el de Don Pere Bardissa i dimars el d'En Toni Falcó. Cal espavillarse, idò... Passat demà sabré el discurs de memoria? perque amb aquest dimoni de champany moltes de vegades solec perdre el fill!...

L'Homenetjat. — Qu'he fet pobre de mi? Un banquet a mi, a mi l'homo tranquil, l'homo pacífic que no conta amb mes amistats qu'amb les dels contertullis del Café de la Mandra! Mai hagués cregut qu'existís an el mon tanta gent que'm coneix; mai hagués cregut, per altra banda, que l'iniciador del banquet, aquell amic de l'infantesa de qui ja no m'enrecordava, m'estimés tant, fins a fer una propaganda tan seria i resolta perque es celebri un banquet an es meu honor, un homenatge tan inmerescut... Mes, que dic inmerescut? Quan me'l fan per qualque cosa serà; així, sers mes ni menys, sens que hi hagi opinió, no es celebren banquets. No han banquetetjat també an aquell babau d'En Pep Fonoí i an aquell xiflat de Don Pere Bardissa? No'n aparellen un altre a n'aquesta nulitat anomenada Toni Falcó? Idò, bé; amb mes motius m'han de banquetetjar a jo. Com tremolarán d'enveja aquella colla de bambuls que s'enriuen de mi a cada moment, que no'm jutjen capaç d'una obra gran, heroica, mereixedora del coneixement de tots els bons ciutadans!... La gloria ha tardat a arribar, però, a la fi, la tenc a cat-meua. Mes, caldrá fer un poc d'hipòcrita; diguém qu'els mèrits nostros son petits, molt petits, qu'allò del tió encès no té gens d'importancia, que tot es degut a la bona voluntat d'una partida d'amics que miren els meus actes donant-llis un valor que no's mereixen que jo tenia tentacions de no acceptar aital honor però que mos companys m'havien resolt a pendrel contra la meua voluntat... Ara lo millor que puc fer és sortir pel carrer. Que'n rebre d'enhonores i felicitacions! De totes maneres, convé disimular, fer-se el distret, com un qui té pressa... Ah! Sols me manca un regidor amic que me proposi per a fill *il·lustre* d'aquesta Molt Noble i Molt Leal Ciutat, i la ditxa meua serà completa!...

El banquet se celebra. — Tots els adherits menjén i parlen de politica, de teatres, de les darreres notícies, de lo que fan els veinats... de tots menys de l'objecte de l'homenatge. La papellona nostra s'haostat a un cornaló de la taula aont hi ha un homo

